

המדינה שלנו סבבה! תודה, למדינה שלי

מסמך אופטימי על המדינה שלנו
והכרת תודה לעובדי הציבור

www.medina-noshemet.co.il

**מדינה
נושמת**

פרויקט ללא כוונת רווח
לאופטימיות מדינה

hitlahavut
ד"ר התלהבות

הכרת תודה למדינה

יש איזו אופנה של דיבור סרה על המדינה.

תלונות

טענות

האשמות.

כאילו שיש איזו ישות כזו שנקראת "המדינה" ו-אני. כאילו, שאני לא חלק מהמדינה.

תלונות על הממשלה. תלונות על משרד החינוך. תלונות על האנשים שבמדינה. "המדינה סבבה – האנשים חרא" אומרים בחוצפה בלתי נתפסת חלק מהאנשים. כשלדעתי, המדינה מדהימה. המדינה היא פלא. פלא אנושי.

פלא, שהמדינה שלנו קמה. פלא, שהמדינה שלנו קיימת.

✓ הכבישים – פלא

✓ משרד החינוך – פלא

✓ הצבא שלנו ששומר עלינו – פלא

✓ המשטרה – פלא

✓ העירויות – פלא

הכול פלא.

ב 70 שנה הקמנו פלא. Start up.

אני חושב על אדם בן 70, ומה הוא הספיק בחיים ומשווה את זה לתוצר הלאומי שלנו ב 70 שנה – מדינה. כמה הצלחנו ליצור ביחד! ב 70 שנה בלבד, בנינו מערכות מדהימות.

אני חושב על עסק בן 10 שנים, שקם. שרד. והצליח להיות עם 15 איש במשרד. טאז אני משווה את זה למדינה שקמה ב 70 שנה. על כל המורכבות שלה, והאינסוף מבנים שלה. ואני מתפלא ומצדיע ומכיר תודה.

באיזו זכות בכלל אזרח, כל אזרח, בא בטענות?
אתה בנית? השקעת? במו ידך חצבת רחובות?
אתה הקמת את חברת חשמל? או את נמל חיפה?
אתה הקמת את המשטרה? את מבקר המדינה? את כביש 6?
לא.
אז איפה התודה?

מגיע לך משהו?
בשיטת "המגיע לך" אני חושב ודורש שיקרה א' או ב'.
יש מדינה, שהיא המבוגר האחראי
והיא אחראית לתת לי דברים.
אני מבקר פה. אורח. המסכן. הקטן. והמדינה צריכה לספק את צרכיי.
כי מישהו הקים אותה למעני (אנשים ממש. בן גוריון. הרצל.) ומאז
חייבים לי דירה, קרקע, זכויות, לימודים, ובריאות.
מי חייב לך משהו?

רוצה לשנות? יש דרך
יש 1000 דרכים ויזמויות לשינוי. תמיד יהיה אפשר לשפר.
גם בעוד 200 שנה יהיה אפשר לשפר.
אבל יש דרך.
והדרך היא אינה הדיבור סרה. הדרך אינה יללות, טענות, והכפשות.
הדרך היא לפתוח פרויקטים.

לפתוח פרויקטים של שינוי.

בעיר שלך. בארגונים ועמותות. בהצעות חוק. בפרויקטים של התנדבות.

אם לא היו מקימים לנו מדינה, היו שורפים אותנו באירופה.

אין מקום אחר ביקום שהיה שומר עלינו.

בשום מקום אחר לא היינו שורדים.

אז תודה.

תודה עצומה.

הכרת תודה עצומה למדינה, לעולמים.

"המדינה" זה לא ישות אמורפית.

המדינה, זה כ 200,000 אנשים עובדי ציבור, שבזכותם הכול

מתקיים. לא האזרח מקיים את המדינה. לא הוא עושה את העבודה הקשה של המדינה. המדינה, מנהלת בהרבה אתגר ועבודה קשה על ידי מאות אלפי עובדי ציבור. בחינוך. בביטחון. במשפט. בשלטון המקומי עירוני.

אנשים עם שם. עם פנים. עם משפחות. כמוך וכמוני.

אנשים שקמים בבוקר, לא למשרד פרטי בחברה או ארגון עסקי, אלא

יוצאים למשרדים ומקומות שבהם ממשיכים לבנות את המדינה.

זה לא שהיו פעם מקימי מדינה, בוני מדינה, וזהו. היא בנויה.

המדינה אף פעם לא הפסיקה להיבנות.

כל אותם "נמלים" (מלשון עבודת נמלים) המשיכו לבנות אותה למענך

ולמעני. ובעוד אתה נהנה, "מתלונן" ומבקר, הם עושים למענך את

העבודה של הבנייה, ואני/ה, במקום להגיד תודה – אנחנו באים

בטענות ובביקורת.

מי משך חוטי חשמל, מתחנת הכוח ועד העיר שלך והבית שלך?

מי חצב, הקים, שתל, ייסד בטון, תכנן, יישם, ובעבודת כפיים לבסוף
יצר מצב שיש לך מים בברז וחשמל בשקע?
**אתה קם, מוריד את המים בשירותים ונכנס למקלחת. ויש מים
חמים. מי יצר את זה? איך זה קרה? בנס? בקסם?**
לא. אנשים כמוך וכמוני, עובדי ציבור, תקצבו את זה, תכננו את זה,
יישמו את זה. ובסוף, לך ולי נוח בדירה החמודה שלנו, ויש לנו חשמל,
מאוורר, ומים חמים. **אז תודה! תודה עצומה לאלה שבנו
ואלה שעדין בונים לנו את המדינה
ולכל בוני המדינה הנוכחיים והעתידיים – עובדי הציבור של
ישראל.**
אז הכרת תודה עצומה לעובדי הציבור שעדין בונים לנו את המדינה.
ואם הם לא היו עושים את זה, היינו מתרסקים. נעלמים. נופלים.
פושטים רגל. מנוצחים.

- ✓ תודה לצבא
- ✓ תודה לכל משפחה שכולה
- ✓ תודה למשרד החינוך
- ✓ תודה למערכת המשפט
- ✓ תודה למשטרה
- ✓ תודה למערכת המיסים
- ✓ תודה לעמידר
- ✓ תודה למאות עמותות
- ✓ תודה למתנדבים
- ✓ תודה למערכת הבריאות

תודה לצבא, לכל מערכת הביטחון

תודה לכל חייל, בכל תפקיד, שבזכותו אנו מתקיימים היום. אוכלים בבית בשקט. שותים קפה. תודה לכל איש צבא, בשירות סדר, או בקבע, שבזכותו כל יום שלנו, כל שעה, כל דקה, אנו חיים. תודה לכל נגד, לכל תומך לחימה, לכל מזכיר/ה, לכל איש מפקדה. לכל איש בינוי. לכל איש ואישה בכל תפקיד.

כל אחד מהם היה יכול לעבוד במגזר הפרטי, וליהנות מתנאים פי 10 יותר טובים ומפנקים. כל אחד מהם היה יכול לעבור לילות, שבתות, וחגים – בבית. תמיד. עם הילדים. אבל הם שחקני נשמה, שבחרו מתוך אהבת הארץ, תחושת שליחות ומשמעות, לתת. להישאר. להיות. לעשות. למען כולנו.

דמיין את עצמך בחולות הפודרה של בסיס צבאי. באבק. בחוק. בזיעה. דמיין את עצמך זרוק באיזה חור, עם תנאים לא תנאים. עם פחדים. אתגרים. ובסיון חיים אמיתי. דמיין את עצמך על מדים. כל היום. במשטר צבאי של התנהלות פי 10 יותר מוקפדת מהמגזר האזרחי. ואז אולי תתעורר אצלך הכרת תודה מסוימת למלאכים האלה. לגיבורים האלה.

הצבא התייעל. הפך קטן יותר. זריז יותר. חכם יותר. האנשים הטובים נשארו בצבא. בגילאים צעירים יותר. שחקני נשמה.

אני לא יודע אם אתה ראית אותם. מתי בכלל ראית 10,000 אנשי צבא? בעיתונות? בטלוויזיה? אתה מסתובב בעשרות בסיסים של חיל

האוויר? יבשה? לוגיסטיקה? מודיעין? צנחנים? חטיבת כפיר?
אלכסנדרוני? אתה רואה אותם בשטח ומבין איך הם חיים
ומתפקדים? או חי בכיף שלך באחת מהערים הגדולות של ישראל,
ומשם מבקר את התפקוד של המערכת הצבאית? מה עם הכרת
תודה? מה עם הצדעה?

בכל טכס צבאי יש בסופו את "התקווה".

לא חומוס התקווה או פלאפל התקווה, ממש שיר התקווה. המנון
התקווה.

זה שאתה ואני שומעים בכל יום זיכרון או עצמאות, כלאחר יד,
וחושבים על גולדה מאיר כדי לא לצחוק. אז הם, החיילים והמפקדים,
עומדים דום אמיתי בהמנון התקווה, כ 12 פעמים בשנה. ומקשיבים
לו. מבינים אותו. מצדיעים לו. ומסתערים למענו.

כשאתה מסתובב בין בסיסים וחיילות, ורואה אותם עושים את
העבודה האמיתית, ללא תודה גדולה. ללא מחיאות כפיים. ללא תגמול
כספי ואקסיטיים. ללא תוספת תשלום. אתה נמלא בהתרגשות. אתה
נמלא בגאווה לאומית כשההמנון שלנו עולה לאוויר. אתה מחכה לו.
ממש מחכה לו, כי הוא מרגש. הם מרגשים.

אני מצדיע לכם אנשי הצבא שלנו.

לו יהי, אמן, ותשמרו על עצמכם.

לו יהי, אמן, שהציבור ימחא לכם כפיים. ויצדיע לכם.

תודה למשפחות הלוחמים, ומשפחות כל אנשי הצבא,

שתומכות במי שבפרונט. תודה לכל ילד וילדה, שההורים שלהם
משרתים בצבא, ומוכנים הילדים האלה להקריב את המחיר של שעות
לא שעות, וימים לא ימים, בשביל שאנחנו נוכל להתקיים.

תודה אינסופית, חיבוק עצום, והצדעה! לכל משפחה שכולה
בכל עיר. בכל שכונה. בבית שליך ושלידי, יש אם שכולה. אב שכול.
אח שכול. חברה שכולה.
יש משפחה, שהחיים שלה לעולם לא יהיו אותו הדבר. אחרי שנתנו
למען המדינה (אתה ואני) את המחיר הבלתי נתפס מכול – דם
מדמם. בשר מבשרם. חיים מהחיים שלהם.

אתה היית מוכן לתת את הילד/ה שלך למען המדינה?
את/ה מדמיינים בכלל בסייטים הכי בלתי נתפסים שלכם את הילד/ה
שלכם מת, נעלם, למען המדינה? לא. הכי לא שיש ביקום.
אז כל עוד יש משפחה שכולה 1 בישראל
יש עשרות אלפים כאלה
נידום אנחנו לעד.
נידום, ונעריך
נידום, ונודה
נידום, ונהיה מלאים בהכרת תודה
על שהחיים שלנו תותים. דבש. בעיר שלנו. בדירה שלנו.
ונהיה הכי רגישים שאפשר
הכי רגישים שאפשר
בכבוד למדינה.
כי המדינה, היא קודם כל מדינה של המשפחות השכולות
שבזכותם, ובזכות הביטחון שהן נותנות לך ולי
אתה, ואני, והילדים שלנו – מתקיימים.
אתה אולי משלם מיסים, והרבה.
אני אולי משלם ביטוח לאומי, ומתלונן.
אבל הם, שילמו למענך ולמעני את המחיר הכי עצום.

והם – המדינה. אין הפרדה בין "המדינה" לבינם. הם המערך שאתה קורה לו המדינה. אז חדל אש. חדל אש על המדינה.

תודה למשפחת שגב, ושרון שגב, ודגנית שגב, וגלעד שגב, וכרמלה, ואיציק

שבזכותם אנחנו ואני חיים פה. ואת שרון שלא איתנו, הרגשתי לעולמים ומאז ומתמיד בליבי.

תודה לחבר של אמא שלי, חנן ז"ל, שבזכותו אנו קיימים. תודה לגולדין ז"ל, שמילותיו חקוקות בי.

תודה ליובל ווגנר הגיס שלי, שיבדל לחיים ארוכים! שלא נתן חיים למען המדינה, אבל השאיר לה במתנה רגליים וידיים, בהיותו נכה מהתרסקות מסוק קרב ומאז גידל עשרות שנים 3 ילדים לתפארת, בכיסא גלגלים, למען – המדינה. כל עוד יד בית הלוחם. כל עוד יש הלומי קרב. כל עוד יש פוסט טראומות של חיילים לכל החיים. כל עוד יש מיליוני אנשים שמשלמים מחיר, אז אתה ואני שלא משלמים אותו, אמורים להגיד תודה 1,000 פעם בשנה.

תודה למשרד החינוך

תודה לכל מורה, ומנהלת בית ספר
תודה לכל גננת, וסייעת
תודה לכל מפקחת, ויועצת
תודה לשר/ת החינוך, ומנכ"ל/ית משרד החינוך

תודה לכל סייעת, שמעניקה חום בלתי נתפס לילדים שלנו
תודה לכל סייעת, על החלפת חיתולים, האכלה, וחיבוק לילדים.
תודה לכל גננת – על השקעה פדגוגית בלתי נתפסת. על השקעת
חום. אהבה. גבולות. בטחון.

נראה אותך ואותי שורדים את זה חצי שעה ביום!!!!!!
נראה אותך ואותי שורדים בגן ילדים שעה ביום עם 30 ילדים.
בקושי עם 2 או 3 ילדים את/ה ואני מסתדרים ...
אתה מוכן לעשות את התפקיד הזה?
את מוכנה לעשות את זה?
אז מה את באה בטענות???
שיפורים? OK. תמיד אפשר.
להציע בניחותא. להציע בהידברות. להציע בנייר מכבד. לעזור.
אבל הגענו למצב של הכפשות אינסוף בפייסבוק
הגענו למצב של איומים. של שיימינג. זו הדרך? לא.
תמיד יהיה אפשר לשפר. אבל השאלה היא איך.
וקודם כל, מעל לכול, להכיר תודה. להגיד תודה.
1000 פעם תודה.
לכל מורה. לכל מנהלת בית ספר.

הילדים שלנו לומדים לדבר – בזכותם.
הילדים שלנו לומדים לכתוב – בזכותם.
לוח הכפל – בזכותם.
בגרויות? לא בזכותך. בזכותם.
תואר ראשון ושני שמגיע אולי אחרי זה? בזכותם.
קשה לעכל הא? אז בזכות מי זה? בזכותך??
אתה לימדת אותם אנגלית? אתה גיאוגרפיה? אתה לימדת אותם
מדעים? לא. לא. ולא.
אתה היית בעבודה, בזמן שהילדים שלך למדו בבית ספר
על ידי מורי על, שנלחצים בין תקציבים קשים, לבין מספר ילדים
בכיתה, תמורה בשלישית ועוז בריבוע (רפורמות).
בין אחוזי מסיימי בגרויות שהם יעד היום! לבין ילדים עם טלפונים ביד
מכיתה א, הפרעת קשב, ריכוז, היפר אקטיביים, ולא גבולות כמו
פעם.
נראה אותך מכון יעדים של מסיימי בגרויות (הילדים שלך) עם לא
לצעוק בכיתה.
בבית אתה מאבד אשתונות אחרי דקות, ובכיתה אתה בא בטענות
שמורה צועקת אחרי 35 תלמידים שבבית בקושי מקבלים גבולות?
חוצפה.
קצת הכרת תודה.
קצת תודה.
קצת כבוד לאיש/ת החינוך.
קצת עזרה.
קצת הקשבה, לאדם שזה המקצוע שלו. וזה קשה. אני יודע.
מרגישים שפוגעים לך בילד.
מרגישים שהורגים לך את הנפש של הילד.
מרגישים.
אבל ההיגיון אמור להיכנס. קול ההגיון.

יש ים של שיפורים שקטים במערכת החינוך. כישורי חיים. פרויקטים. שיטות חינוך. מגמות חינוך. אסטרטגיות למידה. הקלות. חינוך לא פורמלי. חינוך מיוחד. כמות התוכניות של חינוך מיוחד – הזויה. אבל הציבור לא מכיר 90% מזה.

ציבור שלא מעורה הרבה, במערכת החינוך, לא מכיר את השיפורים. היזמות. הפרויקטים. למידה משמעותית. תכנית הילה. הציבור לא מכיר את הסייעות שבכיתות. הציבור לא מכיר את הרפורמה בתזונה בבתי הספר. או מה זה בה"ס אוטונומי.

הציבור לא מכיר מה זה באמת מפקחת, ויועצת, מטעם שפ"י (שירות פסיכולוגי ייעוצי) וכמה השקעה יש בהן ולהן – בתלמידים. הציבור מתעלם מאפי שיפורים והטבות וניסיונות לשינוי ונדבק לטענות אינסופי:

משרד חינוך רע

משרד חינוך פשוט את הרגל

חרא של מורים

חרא של ...

מה זה? מאיפה זה בא? איך?

מישהו חייב לך משרד חינוך?

אתה יכולה לבנות אותו טוב יותר?

יש לך פתרון לכל האילוצים הצולבים?

אתה יודע איזה פתרון מוחלט לתוכניות ליבה ואיזון בין חומרי לימוד

שיבנו לנו את הילדים של העתיד בצורה טובה יותר לחיים?

לא בטוח.

אז הכרת תודה.

תודה למשטרה. לשוטרים

שוטר הוא איש הביטחון שלך.
שוטר הוא איש ההרתעה שלך.
שוטר הוא זה שללא ידיעתך, עושה את העבודה. עבודה שאתה לא יודע בכלל שקיימת. של מיגור פשע. של הסתובבות בלילה. של מציאת סמים. של כליאת עבריינים. אתה לא יודע 80% ממה שהולך ברחובות. של דברים שרק בעמוד הראשון של העיתון אתה שומע עליהם, ורק בסיום התהליך.
אתה שוכח שמישהו במשך שנתיים (433) מחפש. בודק. עושה עבודת נמלים. והאנשים האלה חוטפים ים של קיתונות. וכמו בכל מקום גם שם יש את הדברים הפחות טובים. ואת האנשים שהולכים בדרך לא דרך. אבל מה על האלפים שעושים את העבודה? מה על 70% מכוח השיטור שהוא מתנדבים? הידעת? הידעת ש 70% מכוח השיטור הוא אנשים כמוני וכמוך, שנותנים מזמנם ומרצם למען הקהילה? מה על מערבים בלילות? מה על ללכת מכות בשבילך? מה על להסתכן במרדפים בשבילך?
זה לא מקצוע עם גלורי. ולא עם משכורת בשמים. זה מקצוע שעושים עליו תכנית ריאליטי בטלוויזיה, כי אנשים לא יודעים מה זה לדפוק על דלת של מוכת סמים, שמכה את הילד שלה. או על תיק שמוצאים, ואולי יש שם ראש של בן אדם. על זה אנחנו לא חושבים, על האדם שעושה את העבודה, כשאנו נוקבים. באים בטענות. אנו שוכחים את האנשים שעושים את העבודה.

תודה

למערכת המשפט

ושרות בתי הסוהר (שבס)

ב 70 שנה הקמנו מערכת משפטית ענפה. פרקליטות. בית משפט עליון. מבקר מדינה. לשכת עורכי דין. ועוד מאות מחלקות שבזכותן אנו מתקיימים. הקמנו את שב"ס, שבזכות האנשים הנפלאים שעובדים בו, יש לנו מערכת בתי סוהר.

מישהו אמר להם תודה? מישהו אמר להם כל הכבוד?
מישהו אמר למערכת המשפטית כל הכבוד? ותודה?
מישהו אמר תודה על 2 בבוקר? על סוף שבוע שאנו מבליים בקניון והם במקום אחר? מישהו מוכן להתחלף איתם? אז מה עם תודה?
יש תיקון 40 לדוגמא (חוק חדש) שמשמעותו האחריות של מתקן הכליאה על שיקום האסיר. על החזרתו לחיים נורמליים ולא רק על כליאתו. מישהו מכיר את זה חוץ ממי שעובד שם?
כמה מהציבור מכיר את תיקון 40?
ישב מישהו וחשב, לעשות טוב. לשפר. להוציא אסירים בכשירות לחיים טובים יותר. מישהו דיבר על זה בעיתונות מספיק? בטלוויזיה? וככה משתרשת לה תפיסה של ביקורת, ולא של מודה אני.

תודה על הכבישים

על 531. על 6. על 2. על גשרים. על מנהרות. על שיפוצים. על גדרות הפרדה. מי היה חייב לי את כביש 6? מי היה חייב לי את הגשרים בדרך לירושלים? מי היה חייב לי את המנהרות? את הרכבות החדשות? טענות מפה עד להודעה חדשה. ותודות? לנסוע בכיף לצפון בשעה במקום שעתיים זה ברור לנו מאליו. לנסוע מכפר סבא לבאר שבע בשעה – ברור מאליו. טענות יהיו. תודות למע"צ ומשרד התחבורה לא ממש שמענו בשנים האחרונות. תודה על כביש עוקף שמביא אותך מתל אביב לצור יצחק. תודה.

תודה

על בתי החולים, אחיות, חדרי מיון, קופות חולים

לא אמשיך בקו שבו התחלתי.
לא אפרט ב 100 סעיפים מה עוברת אחות, ורופאה.
לא אפרט את מה שכולם יודעים על כמה זה קשה.
כן אפרט שזה נבנה במשך 70 שנה.

כן אפרט שהרוב לא יודעים מה זה אקרדיטציה.
כל איש בריאות יודע מה זה אקרדיטציה.
כל איש בריאות לא יושן בלילה, בזכות אקרדיטציה.
ואתה אזרח יקר – יודע מה זה?
יודע מה המשמעות של זה?
יודע כמה אתה מרוויח מזה?

שעורי בית:

כנסו לאינטרנט, לד"ר גוגל, ובררו מה זה אקרדיטציה.
אחרי זה שאלו בכל בית חולים במדינת ישראל
כמה שעות, לב, מוח, מאמץ, ומחויבות בלתי נתפסת הושקעו בשנים
האחרונות ובשנים הקרובות, בדבר הזה שנקרא **תקן חווית מטופל**.
חווית מטופל.

אז שומעים שאין מיטות. ונכנסים במדינה על "קמצנות תרופות".

ו-ו, ו-ו, ו-ו

בסדר. הכול נכון נגיד. אבל מה על הטוב? מה על כל הטוב שנעשה?
מה על כל ההשקעה שנעשתה?
מה על עובד הבריאות שזקוק לתודה של הציבור?
שזקוק לתמיכה. מה על אופטימיות המדינה?

תודה

למגזר עירוני, עירייה, מועצה, הישוב שלך

כבישים, גדרות, עצים, גינות נוי, כיכרות
גיזום עצים לפני החורף בשעות הקטנות של הלילה
פתירת הנזילה של הביוב ברחוב ז'בוטינסקי
שי"ל – שירות ייעוצי לאזרח, בכסף, פשיטת רגל, פיטורין, ילדים עם
צרכים מיוחדים, גירושין,
מרכז צעירים – שבדרך כלל נראה כמו מועדון/בית מלון, שבקושי
מנצלים אותו או יודעים על קיומו.
מרכז למבוגרים. גיל שלישי. אזרחים ותיקים. עם ים פעילויות.
הידעת? כל זה.
אז סבבה על הטענות שיש בדרך כלל. אבל מה על התודה?

מתנ"ס. פעילויות רבות לציבור.
טכסים מדהימים ביום העצמאות, ויום הזיכרון. ו.

קניונים. חידוש מבני מגורים. תמה 38. פארקים.
מישהו חייב לך? מישהו חתם על זה מולך בחוזה כלשהוא כשנולדת?
לא. לא ממש. זו זכות.
עובדי עירייה מייצרים את זה. מנהלי מחלקות בעירייה מייצרים את
זה. מתנדבים בעיר מייצרים את זה, בשבילך. ואתה כלל לא יודע או
מודע ל 90% מזה.

בכל הערים בישראל ב 2017 יש פרויקטים אדירים של הכנה לרעידת
אדמה או מלחמה. תפקוד עירוני בשעת משבר, מההבנה שבאירוע

קריטי, לא תהיה הזדמנות למדינה כולה לתמוך בעיר במשבר, והעיר תעשה את רוב הפעילות של הדאגה לאזרחים. אז יש כנסים. וגיוס מתנדבים. וכו'. הידעת? חצי אולי.

כל פריחה ורודה באי תנועה בעיר שלי.
כל קו אוטובוס.
כל תחנת רכבת.
תודה – לעיר שלי.
תודה, לשלטון המקומי עירוני מושבי מועצתי.

מודה – אני לכם
אנשי הציבור ועובדי העיריות.
עובדי השפע! כל הכבוד לכם.
למי שלא יודע עובדי השפע אחראים לניקיון שלך.
לזבל שלך ושלי.
מי – אוסף לך – את הזבל – מהפחים? חשבת על זה?
לא נעים לשמוע או להריח?
כן כן כפרוש. יש מערך אדיר של עובדי עירייה, מתחת לאף שלך
(תרתי משמע) שבשעת שנתך, בניסיון שלא להעיר אותך
כשהמשאית עושה טו טו טו כשהיא נוסעת אחורה, מנקה אחרך.
הם תאכלס מנקים את הזבל שלך ושלי, כדי שנקום בחיורך.
אז לא תודה לאגף שפע, אלא מיליון תודות בשנה. הערצה. הצדעה.

אופטימיות מדינה. "גאוות יחידה"

כמה שהיא חשובה.
כמה חשוב הלך הרוח הכללי.
כמה חשוב משב הרוח.
כמה חשובה גאוות היחידה.
כמה מגיע לנו לעמוד זקופים, ולהגיד כל הכבוד על הביקורת העצמית
כי זו מקצוענות של שיפור, לבקר את עצמך. אבל איפה הראייה
החיובית של כל העבודה שנעשית? איפה המיתוג הנכון יותר של
המדינה כמדינה חזקה. טובה. חכמה. יעילה יחסית. שמשתדלת?
איפה ההסתכלות התהליכית הרחבה על מה שעשינו במינימום זמן.

מבט אחר על כל מה שנעשה פה, על ידנו, במו ידנו, יביא לגאוות
יחידה. יביא לתקווה.
לכולנו מגיעה תקווה. אור בקצה המנהרה.
יש לנו אור כזה כל יום פה. רק לראות אותו.
יש לנו אור בכל היבט של המדינה.

בהי טק המגה חכם שלנו שמנהל את העולם
(המדינה והצבא בונים את זה)
בתעשייה החכמה (אוטומציה) שלנו שכובשת עולמות.
בבריאות המתקדמת שלנו שפורצת גבולות בעולם.
50% ומעלה מהתרופות שבעולם – אנחנו.
בחינוך, שמנסה. ומצליח, לייצר את כל הסעיפים שלמעלה פה.
יש תקווה.
יש גאווה.
יש לנו מדינה נהדרת.

אבל את המדינה הנהדרת, לקחנו לסרקזם של "ארץ נהדרת" (התכנית) כי אנחנו סרקסטיים. כי אנחנו רוצים יותר. ושיפור. כי אנחנו מבקרים את עצמנו ושוכחים שלצד הביקורת חייבת להיות תכנית אופטימית. חייבים לבנות יתדות חזקים של גאווה לאומית.

ובכל זאת חיים פה ביחד אנשים מקסימים
מתרבויות שונות
שיגדלו. ויתחברו. ויתחזקו.
אבל אנחנו לומדים. אנחנו צעירים. מתבגרים/טינאיג'רים.
אנחנו כוללה בני 70.
במושגים של מדינה זה כלום.
ארה"ב 200. שוויץ 700. ולא השיגו הרבה יותר מאיתנו.

לו יהי
ונרים דגל של תקווה וגאווה
למדינה.
ולעובדי הציבור שלה.
מודה אני.

מיתוג מדינה כמדליקה וסבבה של מקום על ידי התקשורת – עיתונות, וטלוויזיה

לפתוח עיתונים וטלוויזיה, ולחפש ידיעות אופטימיות על המדינה.
לפתוח ולחפש משהו טוב. משהו שאומר שהיא בסדר. סבבה.
מדליקה. חכמה. פלורליסטית. דמוקרטית. מכבדת. משלמת מיסים.

הרי ברור ש 99% מהידיעות הן מי סרח. מי גנב. מי אנס. איזה חבר
כנסת פישל. איזה על הפנים אנחנו. איזה גזענים אנחנו. איזה איזה
איזה

אבל מה על פרסום יומי, 365 ימים בשנה, של ידיעות על כל הפיתוח
והחדשנות ש-כן יש במשרד החינוך, הפנים, הכבישים וכו'?
מתי בפעם האחרונה היה רצף של פרגון קבוע על ידי התקשורת
שעוזר לבנות מותג מדינה עם גאווה יחידה?

בקצה העיתון למעלה, בדף הראשון, רשום: "עורך אחראי".
אחראי מבחינתי כאיש תקשורת, זה על חוסן המדינה.
עמידות שלה.
לכידות שלה.

כשאתה עורך ובוחר את הידיעות, אתה בודק שיש איזון בין הדיווחים
השליליים הסנסציוניים שמייצרים לך רייטינג? או גם בודק שאתה
מראה ידיעות טובות על מעשים טובים וחידושים במגזר הציבורי?
לא. אתה לא עושה את זה. אז אתה לא אחראי. זו – לא אחריות.

אחריות של איש תקשורת (עורך) זה לא רק לסדר כתבות יפה בעמודים ולבדוק שיש גם פרסומות מסביב. אחריות – זה על המדינה שאתה חלק ממנה, כמוביל ומנהיג תקשורת. הצלחה שלך = עלייה בגאות המדינה של תושביה. הצלחה שלך = הגברת אופטימיות תושבים. הצלחה שלך = חיזוק המשפט: המדינה שלנו סבבה! ויש מה לשפר, ונשפר.

ואותו הדבר איש הטלוויזיה. בדיוק אותו הדבר.

- ידיעות על מתנדבים
- ידיעות על מבצעי שיפור בבתי החולים
- ידיעות על מורים ומורות שעושים טוב
- ידיעות על בתי ספר
- מיליון סיפורים בשנה על האנשים, שעושים את העבודה בצנעה, בשקט, ועושים מהפכות קטנות
- סיפורים קבועים יומיים, כל משטרה, כבאות, וסוהרים, שעושים טוב. לא כריאלטי. כדיעות עובדתיות פשוטות, שייבנו מותג אחר למדינה.

התקשורת יכולה להיות רשות מבקרת. שופטת. מביעת דיעה. אבל במקביל היא יכולה להיות גוף מפרגן למדינה. גוף מעודד. גוף מפרגן למדינה. גוף מעודד. גוף שבונה את המדינה, ביחד עם בוני המדינה האמיתיים. אחרת יוצר מצב שיש בוני מדינה (עובדים מגזר ציבורי בעיקר) ועלוקות חברתיות (התקשורת) שרק מבקרות את העבודה, ללא פרגון במקביל והכוונה לטוב.

וגם ביקורת, צריך לדעת איך לעשות.
במדינה שברור שהפתיל בה קצר, בשל הטמפרמנט המיוחד שלנו
שכה טבוע בנו, בניגוד לגישה המאופקת האירופאית, עלינו להיות
מגה עדינים בביקורת ובהתלהמות.
אנחנו מתלהבים. מאיימים. בונים סיסמאות חזקות מדי של ביקורת.
מייצרים אש, במקום שהוא בוער גם ככה.
הבא נרגיע.
הבא נחבק.
הבא נגילה. הבא נרננה.

מיתוג המדינה כסבבה בכל ארוחת ערב, דיון בעבודה, וארוחת צהרים

התחביב הפוליטי הזה של לירוק אחד בשני בדיונים בין שני אנשים, מובן בבסיס מתוך שעמום, אבל הקו הערכי חייב להיות אחראית אזרחית למיתוג חיובי שלנו.

שוב – רוצה לשפר? לך. עשה. שלח. תרים טלפון. שלח מייל. לך להפגנה. אבל במקביל לכל "הצעקה" תזכור שיש אנשים שהם לא אתה ברוב המקרים, שעושים את העבודה. ומגיע להם תודה. הערכה.

ולך ולי יש אחריות בכל שיחת חג. בכל ארוחת שבת. בכל שיחת ארוחת צהרים

לבוא פחות בסרה, ביקורת, טענות, למדינה. ויותר בהכרת תודה ומודה אני.

זו הלכידות שלנו

זה הערכים שלנו

זה הביחד שלנו

זה בערכים שלנו.

להיות אחד לשני.

אנחנו קטנים בגודל

מאוימים מכל מקום

לא ממש אוהבים אותנו.

אם אין אנחנו לנו – מי לנו?

כל משפחה לוקחת אחריות למתג את המדינה ואותנו כבסדר.

כל משפחה מובילה, ומנהיגה, מיתוג מחדש של המדינה.

הדגל שלנו

אוהב או לא
מת על מגן דווד או לא
זה לא משנה.
זה הסמל שלנו.

כמו אבירים של פעם
או כמו לוחמי חיים (לא למען המלחמה. למען החיים)
הסמל שלנו הוא פרי גאווה.

תוחזר (אולי לא הלכה) הגאווה לדגל שלנו. לסמל שלנו.
תוחזר האהבה והכבוד, לבד, לסמל, שמחזיק אותנו שנים.
זה סמל של ערכים
סמל של גבורה
סמל של ביחד'נס.

אפשר לטפח אהבה, כמו שמטפחים יחסים.
אפשר להחזיר אהבה, כמו שמשדרגים מחדש זוגיות.
ככה לעשות עם הדגל.
לרכוש. לתלות. להתיידד איתו.
לקפל אותו בכבוד.

ראיתי סרט שבו מרימים דגל לתורן.
האבא אומר לילד, שבדרך למעלה, שישים את הדגל על הכתף. כדי
שלא יהיה על הרצפה ... איזה רעיון יפה. עשיתי ככה ביום העצמאות

2017 כשתליתי דגל. שמתי אותו על הכתף. זו אחריות. זה להרגיש אותו. כמו טלית של אדם דתי, שלשים אותה – אומר משהו. לשים טלית לבנה עליך, אומר משהו. קשה לך להיות שלילי, כשיש עליך משהו לבן שעוטף אותך. ככה עם הדגל.

עוטפים את המתים שלנו עם הדגל שלנו.
עוטפים ארונות קבורה של חיילים (ילדים שלנו) עם הדגל.
רק בשביל זה, שווה להחזיר כבוד של דגל, ללא קשר לאמונה.

ללא קשר לאמונה עדה, מוצא, לאום

אתה יכול להיות ספרדי או אשכנזי
רוסי, אתיופי, ערבי, יהודי, ישראלי, כל הבלאגן.
זה תאכלס לא משנה. אתה גר פה? יש לך איזה יחוד של ביחד.
ויש מורכבות.
זה לא הדגל של הערב ישראלי בהכרח.
זו לא האמונה של החרדי בהכרח.
יש המון מורכבות ובלאגן אצלנו, ואולי בכל מקום.

השורה התחתונה, שיש איזו זהות של אנשים שחיים ביחד
יש איזו אחריות אחד לשני, לאנשים שחיים אותה שכונה (מדינה)
ללא קשר לשם שלה.

לעניין זה, לא קוראים לנו ישראל.
לא קוראים לנו יהודים
לא קוראים לנו.
אנחנו אנשים שגרים ביחד.
אחד עם השני.
ואמורים לעזור. לתמוך. לקבל. להכיל. לראות את הכלל.

אנחנו ארוזים אחרת. ממותגים אחרת. ערב רב של צבעוניות, תרבות,
אמונות, דתות. הכול בסדר. עכשיו אנו חייבים להיות יחד בכבוד.
בהערכה. בגאווה של הפלפל שלנו.

הממשלה שלנו, השרים, ראש הממשלה

ברור שיש לכולם ביקורת מפה עד הונלולו.
אבל קודם כל, אתה, את, לא שם.
לא בחרתם בדרך של תפקיד ציבורי מנהיגותי
או שלא יבחרו בכם (יותר סביר).
ליומולדת שלך באים בקושי 20 שנים.
אז מי יבחר בך?

אז או שלא רצית להיבחר, ולתת את נפשך למען חיתוך ציבורי של
האופי שלך. או שרצית, וידעת שאין לך סיכוי.
בכל מקרה, מטעמי סעיף 1 ו 2 היית אמור להיות עם יותר כבוד
לנבחרים העם.

יש לך להציע נבחר יותר טוב? תציע. אולי את עצמך. אולי צא לחפש
במגזר העסקי. אבל אין לך? כבד את הקיים.

אגב

תזכור, שגם אם אתה היית שם, היו חותכים לך את הצורה.
היו נוברים בכל פאלטה (נפילה) שלך מהעבר.

בגידות שאולי בגדת
פשיטות רגל שאולי פשטת
נפילות בשירות הצבאי שלך
הטרדה שאולי הטרדת ואתה מחליק לעצמך
עיגול פינות במיסוי שקשור לעבודה שלך
הדירות שיש לך

היו חותכים לחך את הצורה מול 8 מיליון איש.
מתאים לך? מוכן/ה לזה?
סביר להניח שלא.

כשיש מישהו אחר למעלה, נראה לך ולי טבעי, להיכנס באמאמא שלו.
אבל כשאתה מדמיין את הכשלים שלך שם חשופים, אני מניח שאתה
יכול לגייס יותר חמלה לכל מה שקורה.

לא לא. אני ממש לא תומך בשום עוולה של איש ציבור.
חלק בכלא. חלק בדרך. חלק מעלים כסף. חלק מקבל שוחד. הכול
פסול. אבל האווירה הכללית של הערכת/אי הערכת הממשלה שלנו,
חייבת להשתנות.

יש כן אנשים טובים שם, שרוצים
יש כן אנשים טובים שם, שמנסים
יש כן אנשים טובים שם, שעזבו תפקיד כלכלי פרטי
והלכו לתפקיד ציבורי מאיים. מפחיד. מסוכן. בשביל המדינה.
בשבילך.

מגיע לטובים הערכה כחלק מהממשלה
מגיע למנסים למשתדלים – מספר קטן ככל שיהיו בעיניך
להערכה. כבוד. הצדעה. ומיתוג מחדש של הממשלה.
ואולי אם לשלטון יהיה מיתוג חיובי, יותר אנשים טובים יבואו לשם.
זו תהיה נבואה שמגשימה את עצמה.
זה ייצר מציאות חדשה.

הממשלה שלנו טובה.
היא היא שברבות השנים יצרה הכול.
אל תתבלבל.

כל שירות והנאה שלך מהמדינה – ממשלות העבר יצרו
בנו
התמידו
המשיכו
הטמיעו
ויצרו שיפורים אינסופיים.
זה לא הגיע מקסמים
לא מלמעלה בידי שמיים.
ממשלות – שרים, חברי כנסת, בנו עמדות
בנו ערכים. בנו פרויקטים. בנו תכניות עבודה. שבזכותם בסוף יש לך
את כל מה שיש לך. תגיד – תודה! עצומה.

או תישאר ממורמר
יחנה
מתלונן
ביקורתי
סרקסטי
ציני
ויללן אל ארוחות ערב משפחתיות וקבוצות וואטס אפ.

קוראים לזה אצל גברים פרצוף מרמרה (פה מכווץ למטה)
ואצל נשים פרצוף שושי (שושי אל תכעסי עלי) שזה כיווץ פה לאמצע
של אי שביעות רצון. מירמור.
תמיד – אפשר – לשפר.
נסה להבחר.
נסה לשלוח הצעת חוק. מייל לוועדה.
נסה להיות חלק מצוותים לוביסטיים לנושא שיקר ללבך.
תנסי. תנסה. תהיה מנהיג/ה בעצמך.

רמת האנושיות (חמלה) שלנו

Compassion level

זה מה שמשנה.

כמה אנחנו בני אדם.

כמה אנו אנושיים. רגישים. אכפתיים.

כמה אנו בולמים את הפתיל הקצר שלנו

כמה אנו לא אלימים

כמה אנו פחות תוקפניים

כמה אנו אוהבים.

כמה אהבה תהיה במקום הזה

כמה רציונאל. חשיבה לוגית. ניתוח וחקר ביצועים.

כמה ננשום, לפני שאנו עפים על השכן שלנו (סליחה שהזמנתי שוטר

לשכנה שלי בגלל הכלבה הנובחת שלה. קמתי הפוך ונבהלתי

מהנביחות שלה עלי. סליחה.)

כמה אנו בוגרים. מאוזנים. מבוגרים אחראיים. רואים קדימה.

כמה חזון, ערכים, ושקט פנימי מובילים אותנו.

רמת האנושיות שלנו. זה מה שמשנה.

לא טכנולוגיה

לא 5 נקודות מתימטיקה

כישורי חיים.

כישורי אנושיות.

התקווה

מילים: נפתלי הרץ אימבר

כל עוד **בלבב** פנימה
נפש יהודי הומייה
ולפאתי מזרח קדימה
עין לציון צופיה.

עוד לא אבדה תקוותינו
התקווה בת שנות אלפיים
להיות עם **חופשי** בארצנו
ארץ ציון וירושלים

לגבי כל המילים, חלק אני לא יודע. או לא מבין. או לא בוחר להתייחס אליהן כי אני דבק בטוב. אבל כמה מילים פה כן מעניינות ו**שותפות** לכולנו:

- **לב** (לכולנו יש) לב, שמנחה אותנו. מוביל. מניע.
- **תקווה**. כולנו צריכים. כולנו רוצים.
- **חופש/י**. כולנו רוצים בו.

שלום לך ארץ נהדרת / יהורם גאון

מילים: אילן גולדהירש

לחן: סטיבן גודמן

הייתי בפריז וגם ברומא
ראיתי את שבעת פלאי תבל,
בקוטב הצפוני וגם דרומה,
אך אין מקום כמו ארץ ישראל.

וכמו גלויות של נוף יפות
תמונות בזיכרוני עפות,
כמו בעד עדשה של מצלמה
בתרמילי אותן אשא
בכל מקום, בכל מסע
קטעי פסיפס מתוך תמונה שלמה.

שלום לך ארץ נהדרת,
עבדך הדל נושא לך שיר מזמור.
גם אם לעיתים נודד אני על דרך,
מה טוב לנדוד אך טוב יותר לחזור.

צריחי המגדלים בירושלים
וסמטאות השוק הצבעוני
גגות הרעפים של גבעתיים
הניבטים מבעד חלוני.

את האביב בתל אביב,
את סבתי ואת סבי,

את החלה ואת נרות שבת,
את ים המלח מול אדום
ואשת לוט צופה לסדום
ואת הקיץ בואך אילת.

שלום לך ארץ נהדרת...

מימיה הכחולים של הכנרת
והרקיע התואם מעל
והרגשת הבית המוכרת
בתוך עורקי זורמת כמו חשמל.

הרי גליל והשומרון,
הפרדסים שבשרון,
וילדים בגן המושבה

את הכרמל ואת הים
אחד אחד ואת כולם,
תמיד קורצים, אומרים ברוך הבא.

שלום לך ארץ נהדרת...